

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1963/2023
31.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Мирјане Андријашевић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Милановић, адвокат из ..., против тужене Опште болнице "Др Радивој Симоновић" Сомбор из Сомбора, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5261/22 од 05.01.2023. године, у седници одржаној 31.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5261/22 од 05.01.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5261/22 од 05.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 884/21 од 28.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље који гласи да се обавезе тужени да јој на име топлог obroка и регреса – разлике укупне зараде за период од 01.08.2018. године до 31.07.2021. године, исплати износ од 189.113,14 динара, са затезном каматом од 12.08.2022. године па до исплате, као и износ од 44.528,55 динара, на име затезне камате обрачунате до 11.08.2022. године, и да се тужени обавезе да тужиљи накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од дана извршности до исплате. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж1 5261/22 од 05.01.2023. године, одбио жалбу тужиље и потврдио пресуду Основног суда у Сомбору П1 884/21 од 28.09.2022. године у одбијајућем делу и у делу да тужиља сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је изјавила благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и

непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужиље. Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиљи на име исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, у утуженом периоду, а побијана одлука донета је у складу са Закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 05.07.2022. године, по ком запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава, остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плате у ком је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог. Битне повреде одредаба парничног поступка и погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање нису разлог за изјављивање посебне ревизије, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Из тог разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр.10/23) па је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. Закона о парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, што је овде случај, дозвољеност ревизије се цени на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужиља је поднела 06.09.2021. године, а вредност предмета спора је 189.113,14 динара.

Имајући у виду да је ово имовинско-правни спор који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужиле није дозвољена, на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**